

ŽIJEME I UMÍRÁME PÁNU

(kázání, evangelický sbor Krnov, neděle 14.11.2021)

Čtení: Lukášovo evangelium 17,20-30
Epištola Římanům 14,7-9

Kde najít Království Boží? Jak vypadá? Jak to v něm chodí? Jak se v něm žije? Jaké řády tam platí, co se dělá a co nedělá, co se smí a co nesmí? Jak funguje Boží vláda?

To jsou otázky, které provázejí věřící lidi už od dob Kristových, možná už od dob starozákonních. Kolik zná historie pokusů o ustanovení Boží vlády na Zemi – ať už jde o pokusy křesťanské, židovské, muslimské nebo třeba komunistické. Všechny skončily špatně, v pogromech, čistkách, násilí, utrpení – poté, co nějaký jednatel nebo skupina lidí prohlásila, že má Boží Království v kapse, že má na ně monopol, že vědí přesně, jak si to Bůh představuje.

Kdysi jsem četl něco o situaci v Íránu, kde je oficiální státní doktrínou teokracie, tedy vláda Boha. Ve skutečnosti je to hrůzovláda hrstky lidí, kteří se jen tváří jako Boha-znalci a Boží vládou maskují svou vlastní touhu po moci.

Ale nemusíme chodit tak daleko a k nekřesťanům – stačí, když mi vyprávějí přátelé z Bulharska, Srbska nebo Rumunska, zemí, kde církve má stále vysoké postavení a velkou vážnost, jak někteří kněží zneužívají tuto moc. A dokonce v české historii najdeme mnohé události, které se děly ve jméno Božím, ale poctivý křesťan se za ně musí stydět.

Království Boží bylo jedno z hlavních Ježíšových témat. Dokonce celou svou službu začínal vyznáním: „Přiblížilo se Království Boží“!

Jak to ale myslel?

Tak se ho přišli ptát farizeové – věční diskutéři a hledači Boží Pravdy. Chtěli znát plán revoluce, jízdni řád Božího (nebo Mesiášova) převzetí moci. Kdy to nastane? Budou již brzy naše modlitby vyslyšeny nebo ještě budeme dlouho strádat mezi nevěřícími?

Možná, že i my bychom rádi znali odpověď: Kdy konečně přestaneme být terčem posměchu, kdy konečně všichni lidé na vlastní oči uvidí slávu Boží a poznají (a vyznají) své omyly a bludy? Kdy dostane zadostiučinění ten, kdo se dlouhá léta držel Krista i za cenu osobního odříkání nebo dokonce obětí?

Odpověď Pána Ježíše je překvapivá: „Království Boží je mezi vámi“ (originál dokonce praví „ve vás“)!

Nemusíme čekat, až se Boží vláda dostaví. Je na nás, jestli Pán Bůh dostane kus země k prosazení svého Království. Je na nás, jestli Mu odevzdáme otěže svého života a dovolíme Mu, aby vládl v našich srdcích, našich slovech a našich činech. Tam, kde dovolíme Pánu Bohu, aby kraloval, je Království Boží.

Takovou odpověď asi farizeové neslyšeli rádi. Ale asi ani učedníky to moc nepotěšilo. I oni touží vidět ten „den Syna člověka“, den konečného zúčtování se Zlým, konečného vítězství Božího Práva.

Ale i jim Ježíš říká, poté, co farizeové odejdou, aby nevkládali své naděje do nějakých lidských představ a očekávání. Pán předvídá, že se objeví různí lidé – někteří podvodníci, ale někteří i s upřímným přesvědčením – kteří budou tvrdit, že znají odpověď a že právě oni přinášejí Boží zjevení a Boží vůli; že právě oni jsou hodni následování.

Pán nás velmi přísně varuje před nasloucháním takovýmto hlasům. Chce, abychom žili opravdově s tím Božím Královstvím, které vstoupilo do našich srdcí a které má moc proměnit naše životy láskou, radostí a nadějí. Nechce, abychom ovládali ostatní lidi, ale abychom vedeni Jeho příkladem druhým lidem pomáhali a sloužili. Chce, abychom se jako křesťané spojovali s dalšími křesťany ve společenství chval, díky či proseb, ne abychom vytvářeli strany, frakce nebo bojůvky, k prosazení „božích“ ideálů.

Ujišťuje nás o tom, že definitivní příchod Božího Království bude nepřehlédnutelný a jednoznačný. Že prostě přijde a bude soudit živé i mrtvé a přinese záchranu těm, kdo v Něj uvěří. Ale zároveň nás ujišťuje, že Jeho příchod nemůžeme nijak přivolat nebo uspíšit. Naším úkolem je nést světem pochodeň naděje a blízkost Božího Království šířit pokorným pokáním a Slovem evangelia (tedy radostné zvěsti).

Při tom pak můžeme počítat s plnou podporou Boží, podporou Mocného, jehož jsme vyslanci v tomto našem světě. Pavel napsal, že – jestliže jsme svůj život vydali Pánu Ježíši Kristu, jestliže jsme se k Němu přiznali ve křtu, pak už nejsme jen sami svoji, ale patříme Jemu. Jemu na nás záleží, On za nás vybojoval i boj s nejděsivějším nepřítelem – smrtí. On nás miluje, za nás zemřel a pro nás vstal z mrtvých, abychom věděli a byli si jistí, že nepatříme žádnému jinému pánkovi, žádnému jinému majiteli, žádné jiné moci, než Jemu samému a moci Božího Království.

Proto stůjme směle v lásce k bližním, beze strachu o budoucnost. Jsme v Jeho ruce, ať žijeme nebo umíráme. Nikdo z nás neví předem, co ho čeká. Nikdo z nás nemá svůj život plně ve svých rukou. Ale Evangelium nás ujišťuje, že plně patříme Království Božímu a Jeho svrchovanému Vládcí, Pánu Ježíši Kristu. On je tím, kdo nás vysvobozuje od všech jiných mocí a sil, dokonce i od naší vlastní touhy po moci. On nás učí sloužit místo poroučení. On nám jde příkladem, který stojí za následování.

Děkujeme Ti, Pane Bože, že Tobě patříme, ať jsme v pohodě nebo ve stresu, ať jsme zdraví nebo nemocní, ať jsme veselí nebo smutní. Ty jsi naším Pánem.

AMEN